

Innan jag började i Svalnäs gick jag i min hemskola.

När jag gick där så gick jag aldrig på lektionerna jag skolkade hela tiden och gjorde ingenting i skolan. Sen blev jag utslängd från den skolan på grund av ett bråk med en elev, då började mamma kolla på andra små skolor.

Jag minns inte riktigt hur det hela började, men jag minns att jag och min tjej kompis hade kollat på samma skola utan att vi visste om det. Skolan hette Svalnäs och det slutade med att jag och min tjej kompis började i den skolan.

På vårat näst första besök åkte vi för att åka go-cart, redan då tyckte jag att det var den bästa skolan någonsin. Men vilken ungdom tycker inte det om en skola som åker för att åka go-cart. Dom första riktiga skoldagarna minns jag det som att jag var som ett helvete. Jag skolkade hela tiden, sa fula saker till lärarna och massa andra saker. Jag tänkte verkligen inte på mitt betyg under den här tiden. Men jag tyckte att den här skolan var bra på något sätt, även fast jag inte var speciellt trevlig. Det var något med skolan som gjorde att man älskade den. Jag vet inte om det var personalen, som fick en att verkligen känna sig bra.

Under mitt första år på Svalnäs i årskurs 8 så... ja det var inte mycket jag gjorde. Jag var för det mesta hemma hela tiden. Men skolan har aldrig gett upp hoppet om att någon elev inte kommer att klara det. Det är det som gör att jag älskar den här skolan. I slutet av 8an så träffade jag en kille som jag blev tillsammans med som hette Erik. När jag blev tillsammans med honom började ett nytt kapitel i mitt liv. Det slutade nästan med att jag bodde hos honom. Jag sket i skolan helt! Det slutade med att skolan kom och hämtade mig nästan varje dag. Jag tyckte ju att det var skit bra, fick skjuts till skolan nästan hela tiden. Jag tror att det var efter jag gjort slut med honom som jag började uppföra mig, men jag är inte helt säker.

Svalnäs har verkligen satt minnen för livet. Allt som vi har gjort tillsammans har verkligen känts som att vi varit som en stor familj. Jag tror att det är det som får alla barnen att älska den här skolan. Jag tror nog att jag aldrig kommer att uppleva något sådant som jag gjort på Svalnäs. Det har varit många fina minnen och väldigt lite dåliga minnen. Nog har man fått raseriutbrott många gånger, men man kommer nästa dag är allt som vanligt igen. Det är det som har fått mig att känna mig bra. När man bråkar med en kompis sitter det ofta kvar länge, men här så är det nästan glömt dagen efter.

När jag gick ut 8an gick jag ut med ett G i Svenska. För mig var det stort eftersom jag aldrig tidigare gått ut med något betyg. På skolavslutningen såg jag hur dom som slutade bara ville gråta. Jag satt då för mig själv och tänkte, - Va fan håller dom på med. När jag slutar skolan kommer jag jubla.

Men nu när jag att det bara är två veckor kvar i skolan så vill jag bara gråta. Jag vill verkligen inte lämna den här skolan, och nu vet jag hur dom andra kände när dom slutade Svalnäs.

När jag började 9an så slutade Fredrik våran bästa lärare. Den tiden minns jag hur vi skulle demonstrera och vi skulle strejka tills han kom tillbaka. Jag tycker än idag att han är den bästa läraren jag haft, även fast jag vissa stunder bara ville hata honom! När jag gick i 9an började jag att skärpa till mig lite mer. Jag började tänka på betygen. Men dom dagar som dom andra skulle åka iväg och jag var tvungen att stanna kvar och plugga, då kom mitt gamla jag fram. Det värsta jag vet är när något är orättvis, när det blir så, då kan jag gå satan! Men jag är glad idag att jag vissa gånger stannat och jobbat. Jag vet att jag inte ville sitta sen och tänka, - Var det värt att åka och köra golf och göra så att jag inte kommer in på gymnasium.

Det har varit ett tufft läsår det här året. Mycket svett och tårar och dom gånger jag bara velat lägga mig ner och aldrig ställa mig upp igen. Men jag vet att om jag vill ha dom betyg jag behöver så måste jag plugga. Med den saken har Svalnäs hjälpt mig mycket, att hitta det där inom mig som gör att jag sätter igång och gör det jag måste.

Dom har även hjälpt mig och mamma hemma så att vi ska kunna fungera ihop.

Innan jag började på Svalnäs bråkade jag och mamma massor. Det enda vi gjorde var ungefär att bråka. Sen började vi att ha samtal på skolan, något som alla måste ha på skolan. Dom samtalen hjälpte oss att förstå varandra. Jag och mamma är så otroligt lika men ändå så olika.

Den sista tiden här nu har varit tuff. Det har varit många nationella prov och många bara vanliga prov. Det kom nästan som en litet chock för mig. Jag har aldrig tidigare varit van vid så många prov och att ta eget ansvar, eftersom jag i min förra skola inte gick till lektionerna. Jag är glad att jag klarat G i dom nationella proven vi har haft nu.

Jag vet inte riktigt hur jag kommer att reagera när jag slutar, men något som jag vet är att jag kommer att gråta. Det är inte lätt att lämna en sådan skola som den här, men ändå måste man gå vidare med livet. Det är samma sak t.ex. när någon dör eller någon annan kris. Det är jobbigt men man måste gå vidare. Man kommer att stöta på nya hinder hela livet. Jag är glad att Svalnäs hjälpt mig att handskas med sådana saker. Dom har hjälpt mig att klara av mitt liv bättre.

Nu är det bara två veckor kvar i skolan och det har bara känts som ett helvete. Det är mycket saker jag inte hunnit med som jag måste göra prov mm.

Tiden jag gått här har varit den bästa i mitt liv.

Det har varit lite av en vändning för mig. Därför att förut höll jag på med dumheter och sket i skolan totalt. Sen när jag kom hit fick jag lite av en vändning. Jag började se hur mycket mer man fick om man gjorde det man skulle.

Om jag inte börjat på Svalnäs så vet jag inte vad som blivit av mig
jag hade nog inte gått i skolan och jag hade verkligen inte fått g. Jag själv en bra och rolig person tack vare Svalnäs.

Jag skolkar aldrig och jag ska även fast kanske inte blir exakt när det ska.

Men jag försöker verkligen. Jag hoppas att det kommer gå bra och att det lönar sig att verkligen kämpa. Jag kommer verkligen att sakna skolan något så enormt. Men jag kommer att komma hitt hela tiden och hälsa på, för jag tror inte att jag bara kan bryta kontakten helt med den här skolan.

Dom har kommit in i mitt hjärta och jag kommer aldrig att glömma dom.

Jag tackar Svalnäs stort för det dom har gjort för mig.

Jag hoppas även att andra elever som börjar här ser det som en möjlighet, precis som jag gjorde, bara det att det tog mig ett år att se vilken möjlighet det här är.

Tack!